

Sílvia Ferrer-Dalmau Bosch

Regidora de l'Ajuntament de Clariana de Cardener. Arquitecta especialitzada en Salut de l'Hàbitat i en Ecologia Emocional. I una barcelonina de sempre a qui Barcelona li va clavar «una puntada al cul»

«No podrem canviar el territori si no canviem com a persones»

► Ferrer-Dalmau diu que van arribar a Clariana «perquè buscàvem un lloc on explorar l'autosuficiència», i que preparen una activitat col·lectiva per «descobrir quins valors i quines habilitats tenim com a poble»

Jordi Badia Perea
CLARIANA DE CARDENER

■ **Per què van deixar Barcelona?**
Vam tenir una crisi, que n'hi pots dir existencial o de valors. Era l'any 2006. Soc arquitecta i em vaig adonar que treballava en l'espectació i que no m'omplia, que no deixava de ser un negoci. I jo valoro una arquitectura més creativa i més humana. L'arquitectura sempre ha estat crear refugis per a les persones i cuidar-les, connectats amb l'entorn, com nius. Ens vam adonar que no dèiem una vida adequada als nostres valors.

Són de Barcelona?

Sí, soc barcelonina de sempre. Viu al centre, i n'he viscut el procés de gentrificació. He vist com tot el teixit social del barri s'anava esmicolant, com totes les botigues en què havia anat a comprar s'anaven tancant. Dic que Barcelona em va donar una puntada al cul. Sortíem cada cap de setmana i cada cop ens costava més tornar-hi. Va arribar un punt en què teníem la sensació, quan arribàvem a Barcelona, d'entrar en una ratiera.

I com van anar a parar a Clariana?

Feia cinc anys o més que amb la parella buscàvem un lloc on exercir la nostra passió per viure arrelats a la natura i, sobretot, per explorar l'autosuficiència. La nostra consciència ecològica ens feia reflexionar sobre com ens vestim, quin impacte social i mediambiental té la roba que portem, per exemple.

Sílvia Ferrer-Dalmau a l'hort de la masia de Clariana de Cardener

JORDI BADIA PEREA

Però, no hi tenien cap contacte?

No. Llogàvem una cabana a la Conca de Barberà, a la Vall del Riuคอร์b, des de feia molts anys. Però, era molt petita i no teníem terra. Ens volíem quedar a la zona perquè hi havíem fet arrels. Ens va costar marxar-ne. Els veïns ens van ajudar a trobar alguna casa. Va semblar que sí, que hi havia una dona que ens enlogava una, però no hi va haver manera. Llavors, vam buscar una alternativa i vam trobar aquesta masia.

I a Clariana, ja hi han fet arrels?

Sí, crec que sí. La covid ens hi va ajudar. Vam aprofitar el temps per arreglar la casa. Per aprendre a gestionar la llenya, a treballar l'hort..., a

obtenir els recursos per escalfar-nos i alimentar-nos. Fer tots els processos amb més consciència. És un camí que no té límits. Sabem que

no som perfectes. Però, la gent ens ajuda, ens ajudem, i entre tots fem una xarxa de persones que ens aporten nous valors i noves mirades per anar millorant. Perquè no podem canviar mai el territori si no canviem com a persones. Nosaltres tenim el poder, els canvis venen de dins, no de fora. En el nostre dia a dia tenim el poder de crear o de destruir. Si ens connectem en el crear, hi ha molt potencial en les persones i en el teixit que podem fer. Començant per la família.

I hi han arrelat fins a implicar-se en la política municipal?

Sí, bé. Les persones que més ens havien ajudat i acollit em van venir a

buscar perquè volien fer un canvi al poble. Jo no m'hiveia, però havíem tingut un ensurt amb l'Ajuntament. Ens havia animat a invertir en plaques solars perquè donarien unes subvencions però, quan les van publicar, vam veure que s'havien escalat en funció dels anys d'estada al poble. És a dir, que no teníem pengri! Ho vam entendre com un rebuig emocional. Per què s'havien de fer diferències? I les feia un partit d'esquerra! Va ser el que em va motivar a recollzar l'alternativa.

I van guanyar.

Sí, no ens ho esperàvem. Ens hi vam presentar perquè volíem que hi hagués una oposició. I vam acabar sortint tots els de la llista.

Fa poc van fer una dinàmica en què pretenien teixir poble, amb la construcció d'un mandala. En tenia alguna altra de prevista?

Sí. Serà el proper 6 de novembre, de fet. Però aquesta serà interna, no més per als veïns del poble. Volem fer una activitat col·lectiva per descobrir quines necessitats tenim i amb quins valors i amb quines habilitats comptem, no individuals sinó com a poble.

Com es guanya la vida?

Una de les claus és no estar hipotecat. Mirem de tenir el mínim de despeses possibles. Nosaltres ens ho fem absolutament tot, el pa, els iogurts, les llets vegetals... Però, evidentment, vivim de la botiga d'electrodomèstics que el meu company té a Barcelona i jo tinc l'Espai René, de divulgació de la salut de la llar. Primer el tenia allà i ara el tinc aquí. Hi faig tallers de vida sostenible, de cases saludables emocionalment, cases amb ànima. Acompanyo les persones perquè siguin interioristes de la seva llar.

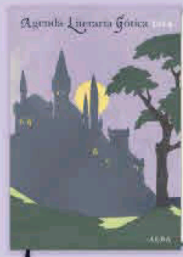
Una mena de 'coach'?

No, no m'agrada aquesta paraula, tot i que me l'han dita, sí. Prefereixo parlar de «nutricionista de la llar». Acompanyo que et trobis millor a casa. Aquest és el meu projecte de tallers de cases amb ànima. Vull que la gent descobreixi què és el que necessita. Estem molt desconnectats de la natura i de nosaltres mateixos. Vaig llegir que les persones, abans de morir, es penedeixen de no haver complert els petits somnis que tenien. Jo n'he pogut complir uns quants.

« Va arribar un punt en què, quan tornàvem a Barcelona, teníem la sensació d'entrar en una ratiera »

Agenda Literaria Gòtica
2024

albaeditorial.es

Un homenaje
al género gótico

Castillos encantados,
presencias sobrenaturales,
paisajes sombríos,
paisajes tenebrosos, brujas,
esqueletos...son algunos de los
elementos que caracterizan
el género gótico nacido en el
siglo XVIII y que ha llegado
hasta nuestros días.